

ONS KENMERK : DGGS / 2020 / CEL BHSC / DRX / ADMIN / P07_11 / 1196

DATUM: 31/07/2020

BIJLAGE(N)

CONTACT : PASCAL ROSIERE

E-MAIL: dh-au@health.fgov.be

Aan de actoren die hun medewerking verlenen
aan de dringende Geneeskundige Hulpverlening
Aan de ziekenhuizen van het Koninkrijk

BETREFT : DOORVERWIJZING ZONDER OPNAME VAN EEN PATIËNT DIE DOOR EEN 112-ZIEKENWAGENPLOEG WORDT AANGEVOERD

Geachte mevrouw, heer,

Om verschillende redenen zijn hulpverleners-ambulanciers verplicht om een patiënt naar het ziekenhuis te brengen dat door de noodcentrale 112 werd aangewezen.

Wij vernemen dat in uitzonderlijke gevallen een arts of een ander personeelslid van het ziekenhuis de patiënt onderzoekt in de ambulance en zonder opname onmiddellijk doorverwijst naar een andere instelling.

We wijzen erop dat wanneer een aangestelde een erkende gespecialiseerde spoedgevallendienst aanwijst, hij deze **opeist** om de patiënt **op te vangen** en alle noodzakelijke onmiddellijke zorg te verlenen. Artikel 6 van de wet van 8 juli 1964 bepaalt immers het volgende: « *Op aanvraag van de aangestelde van het eenvormig oproepstelsel is eenieder die verantwoordelijk is voor de opneming in een ziekenhuis, verplicht de personen bedoeld in het eerste artikel op te vangen, zonder andere voorafgaande pleegvormen in acht te nemen en terstond alle maatregelen te treffen welke hun toestand vereist* ».

Om de kwaliteit en continuïteit van de zorg te kunnen garanderen, moet het ziekenhuis in ieder geval in een consultatie (datum, reden, onderzoek/behandeling) voorzien en hierover een minimaal verslag uitbrengen (datum, reden, onderzoek/behandeling). Elke zorgverlener moet zorgvuldig van dit verslag nota nemen. Voor de hulpverlener-ambulance wordt dit verslag geregeld volgens het KB van 14 december 2018 houdende bepaling van de regels en de inhoud van de registratie door de ambulancediensten en van hun jaarverslag.

Wij dienen u allen dan ook te wijzen op de potentiële sancties voor artsen (of andere personen) die de werking van de dringende geneeskundige hulpverlening garanderen en die weigeren of verwaarlozen om gevolg te geven aan het verzoek van de aangestelde¹.

¹ Art. 11. Worden gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden (100 tot 1000 frank – Wet van 22 februari 1998, art. 259), of met één van die straffen alleen, de geneesheren alsmede de personen die effectief voor de werking van een ambulancedienst (of een mobiele urgentiedienst – Wet van 22 februari 1998, art. 259) instaan die het voorwerp hebben uitgemaakt van een oproep tot hulpverlening vanwege de aangestelde van het eenvormig oproepstelsel en weigeren of verwaarlozen aan deze oproep gevolg te geven, zonder één van de redenen opgesomd in de artikelen 4 en 5 te kunnen invoeren (zoals alle personen die de bepalingen van artikel 6bis, §§ 2 en 3, overtreden) – Wet van 22 februari 1994, art. 9). Worden gestraft met dezelfde straffen de aangestelde van het eenvormig oproepstelsel die weigert of verwaarloost onmiddellijk maatregelen te treffen teneinde gevolg te geven aan een verzoek om hulpverlening dat hem is toegekomen alsmede de personen die verantwoordelijk zijn voor de opneming in een ziekenhuis en die weigeren of verwaarlozen de verplichtingen te vervullen welke hun opgelegd zijn krachtens artikel 6.

Indien na eerste opvang en consultatie op de spoedgevallendienst een transfert naar een andere zorginstelling noodzakelijk blijkt, dan wordt dit niet beschouwd als een DGH-interventie en dient er derhalve eerst beroep gedaan te worden op niet-112 middelen.

Hoogachtend,

Pedro Facon
Directeur-generaal Gezondheidszorg